DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

7. juli 2005 *

I sag C-364/03,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 22. august 2003,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana og M. Konstantinidis, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Den Hellenske Republik ved E. Skandalou, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: græsk.

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne R. Silva de Lapuerta, R. Schintgen (refererende dommer), P. Kūris og G. Arestis,

generaladvokat: A. Tizzano
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. marts 2005,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har i stævningen nedlagt påstand om, at Den Hellenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg (EFT L 188, s. 20), idet den hverken har formuleret en politik eller en strategi med henblik på gradvis at tilpasse dampturbineenhederne og gasturbineenhederne på selskabet Dimosia Epicheirisi Ilektrismous (det statslige el-selskab,

herefter »DEI«) elektricitetsværk i Linoperamata på øen Kreta (herefter »elektricitetsværket«) til den bedste teknologi, der er tilgængelig.

Retsforskrifter

2 Artikel 1 i direktiv 84/360 bestemmer:

»Formålet med dette direktiv er at fastsætte yderligere foranstaltninger og procedurer med henblik på at forebygge eller nedbringe luftforurening fra industrianlæg inden for Fællesskabet, navnlig fra anlæg henhørende under kategorierne i bilag I.«

3 Blandt de kategorier af industrianlæg, som er opført i bilag 1 til direktiv 84/360, er der under punkt 1.4 i dette bilag nævnt energiindustrien, som termiske kraftværker — atomkraftværker undtaget — og andre forbrændingsanlæg med en nominel termisk effekt på over 50 MW er en del af.

4 Ifølge artikel 2, stk. 1, i direktiv 84/360 forstås ved luftforurening »menneskets direkte eller indirekte udledning i luften af stoffer eller energi, der resulterer i skadelige virkninger af en sådan art, at de vil kunne bringe menneskets sundhed i fare, skade levende ressourcer og økosystemer, ødelægge ejendomsværdier og forringe eller forstyrre naturfaciliteter og andre berettigede anvendelser af miljøet«.

5 I henhold til direktivets artikel 2, stk. 3, er et »bestående anlæg« et anlæg, der er taget i brug inden den 1. juli 1987, eller som er opført eller hvis opførelse er godkendt inden denne dato.

6 Samme direktivs artikel 3 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der ved drift af anlæg, der tilhører de i bilag I anførte kategorier, stilles krav om forudgående godkendelse, som meddeles af de kompetente myndigheder. Der skal allerede under anlæggets projektering tages hensyn til, at de foreskrevne krav for opnåelse af en sådan godkendelse skal være opfyldt.

2. Der kræves ligeledes godkendelse ved væsentlig ændring af alle anlæg, som tilhører kategorierne i bilag I, eller som kommer til at tilhøre kategorierne i bilag I som følge af en sådan ændring.

3. Medlemsstaterne kan stille krav om godkendelse af andre kategorier af anlæg eller i givet fald om forudgående anmeldelse, såfremt en sådan foreskrives i de nationale bestemmelser.«

7 Artikel 8 i direktiv 84/360 bestemmer:

»1. På forslag af Kommissionen fastsætter Rådet med enstemmighed, på grundlag af den bedste tilgængelige teknologi, om nødvendigt, grænseværdier for emission, som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger, og under hensyn til de pågældende emissioners art, mængde og skadelighed.

2. På forslag af Kommissionen fastsætter Rådet med enstemmighed, hvilken måle- og vurderingsteknik og hvilke måle- og vurderingsmetoder der skal anvendes i forbindelse hermed.«

8 Artikel 13 i direktiv 84/360 bestemmer:

»På baggrund af udviklingen i den bedste teknologi, der er tilgængelig, og i miljøsituationen gennemfører medlemsstaterne en politik og en strategi med passende foranstaltninger med henblik på gradvis at tilpasse de bestående anlæg, som henhører under kategorierne i bilag I, til den bedste teknologi, der er tilgængelig, under hensyn navnlig til:

— anlæggets tekniske karakteristika

— anlæggets udnyttelsesgrad og resterende levetid

— arten og omfanget af forurenende emissioner fra anlægget

— det hensigtsmæssige i ikke at påføre de pågældende anlæg uforholdsmæssigt store udgifter navnlig på baggrund af den økonomiske situation i de virksomheder, der henhører under den pågældende kategori.«

9 Direktivets artikel 16, stk. 1, bestemmer:

»Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for senest den 30. juni 1987 at efterkomme direktivet og underretter straks Kommissionen herom.«

Sagens faktiske omstændigheder og den administrative procedure

10 Elektricitetsværket har seks dampturbineenheder, to gasturbineenheder og fire dieselturbineenheder. Mens de otte førstnævnte enheder blev installeret mellem 1965 og 1974, blev de fire sidstnævnte enheder godkendt i 1986.

11 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at elektricitetsværket er omfattet af kategorien forbrændingsanlæg med en nominel termisk effekt på over 50 MW, som omhandlet i punkt 1.4 i bilag I til direktiv 84/360, at det er underlagt kontrolordningen i direktivets artikel 3, stk. 1, og at det er et bestående anlæg i dette direktivs artikel 2, stk. 3's forstand.

12 Efter at Kommissionen havde modtaget en klage over elektricitetsværkets forurening af miljøet, anmodede den ved skrivelse af 12. maj 1998 de græske myndigheder om oplysninger vedrørende betingelserne for driften af dette elektricitetsværk. Kommissionen henviste herved navnlig til myndighedernes forpligtelser i henhold til direktiv 84/360.

13 Da Kommissionen ikke mente, at betingelserne vedrørende forudgående godkendelse i artikel 3 i direktiv 84/360 havde været opfyldt, tilstillede den den 1. februar 1999 de græske myndigheder endnu en skrivelse, hvori den anmodede om supplerende oplysninger vedrørende godkendelsen af elektricitetsværkets udvidelse.

14 Da det af svaret på denne skrivelse fremgik, at Den Hellenske Republik ikke opfyldte sine forpligtelser i henhold til artikel 3 og 13 i direktiv 84/360, fik denne stat lejlighed til inden for en frist på to måneder at fremsætte sine bemærkninger.

15 Ved forskellige skrivelser har de græske myndigheder i løbet af år 2000 og 2001 meddelt Kommissionen oplysninger, navnlig om godkendelsen af elektricitetsværkets udvidelse ved ministeriel bekendtgørelse nr. 46 998 af 5. juni 2000 om godkendelse af en ny af DEI foretaget undersøgelse af indvirkningen på miljøet for så vidt angår alle elektricitetsværkets anlæg, ved ministeriel bekendtgørelse nr. 56 512 af 19. maj 2001 om ændring af den foregående ministerielle bekendtgørelse, og om godkendelse af elektricitetsværkets drift, som blev meddelt den 26. februar og den 27. juli 2001.

16 Da Kommissionen mente, at der herefter alene var tale om en tilsidesættelse af artikel 13 i direktiv 84/360, fremsendte den den 21. marts 2002 en begrundet udtalelse til Den Hellenske Republik, hvori den opfordrede denne medlemsstat til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme sine forpligtelser i henhold til denne bestemmelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den begrundede udtalelse.

17 Da Kommissionen ikke fandt, at de oplysninger, de græske myndigheder havde meddelt ved skrivelser af 10. juli og 13. november 2003, var tilstrækkelige til at bringe traktatbruddet i henhold til artikel 13 i direktiv 84/360 til ophør, har den anlagt nærværende sag.

Søgsmålet

Parternes argumenter

18 Ifølge Kommissionen fremgår det af de oplysninger, de græske myndigheder har meddelt — såvel under den administrative procedure som under retsforhandlingerne ved Domstolen — at elektricitetsværkets drift hviler på en forældet og stærkt

forurenende teknologi, som ikke kan anses for at være »den bedste teknologi, der er tilgængelig« som omhandlet i direktiv 84/360.

19 Fra 1992 til 2002 er emissionen af svovldioxid og nitrogenoxid fra elektricitetsværket således ikke blevet reduceret. Denne emission varierede for svovldioxid mellem 14,2 tons (i 1995) og 16,3 tons (i 1999) og for nitrogenoxid mellem 4,3 tons (i 1992) og 5 tons (i 1999). Dette udgjorde næsten Kretas samlede emission af svovldioxid og 50% af dens emission af nitrogenoxid under den omhandlede periode.

20 Hvad angår de forskellige foranstaltninger, som Den Hellenske Republik påstår at have truffet for at efterkomme sine forpligtelser i medfør af artikel 13 i direktiv 84/360, har Kommissionen gjort gældende, at disse foranstaltninger

— har en generel karakter og således ikke specifikt tager sigte på det omhandlede elektricitetsværk

— ikke har medført nogen forbedring i forhold til emissionen

— ikke er bindende, eller

— ikke udgør foranstaltninger i form af tilpasning til den bedste tilgængelige teknologi i direktivets forstand.

21 Kommissionen har desuden anført, at de græske myndigheder ikke har fastsat grænseværdier for emission af svovldioxid og nitrogenoxid.

22 Vedrørende den græske regerings argument om, at tilpasningen af elektricitetsværket til den bedste tilgængelige teknologi ville indebære uforholdsmæssigt store omkostninger for DEI, har Kommissionen anført, dels at omkostningskriteriet ikke er det eneste i artikel 13 i direktiv 84/360, dels at sådanne omkostninger skal ses i forhold til det antal år, der er gået, siden direktivet trådte i kraft. Desuden var selskabets økonomiske situation, som den afspejles i regnskabet for året 2002, ikke af en sådan art, at udgifterne til de nødvendige forbedringer af elektricitetsværket ville være uforholdsmæssige.

23 Den græske regering har for det første anført, at indtil udstedelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/80/EF af 23. oktober 2001 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg (EFT L 309, s. 1) var der ingen fællesskabsbestemmelser, som fastsatte emissionsgrænseværdier for bestående anlæg af en størrelse som i det foreliggende tilfælde, og at direktiv 84/360 hverken indeholder en definition af begrebet »den bedste teknologi, der er tilgængelig«, en bestemt frist for den gradvise tilpasning af de bestående anlæg til denne teknologi eller nogen angivelse af, hvorledes de forskellige teknologier skal vurderes.

24 For det andet har den græske regering anført, at forureningsniveauet forårsaget af en bestemt kilde defineres ved de fra denne kilde hidrørende bidrag af emissioner til de

forskellige luftforurenende stoffer i den region, hvor denne kilde er beliggende, samt ved mængden af disse emissioner. For at vurdere tilpasningen af det pågældende elektricitetsværk til den bedste tilgængelige teknologi, må der henvises til specifikke emissioner (målt i g/kWh), som karakteriserer den gennemsnitlige forurening fra elektricitetsværket på lang sigt, og ikke emissionerne beregnet i absolutte størrelser, nemlig mængden mål i tons pr. år. Elektricitetsværkets udnyttelsesgrad og ændrede størrelse kan nemlig påvirke mængden af emissioner herfra, og emissionerne er derfor ikke egnede til at danne grundlag for at drage konklusioner vedrørende standarden af den anvendte teknologi.

25 Hvad mere præcist angår elektricitetsværket har den græske regering anført, at energiproduktionen herfra er steget kraftigt mellem 1992 og 2002. Det fremgår imidlertid af oplysningerne fra DEI, at de særlige emissioner af svovldioxid er faldet fra 18,0 g/kWh i 1990 til 13,0 g/kWh i 2001, og at emissionerne af nitrogenoxid er faldet fra 4,1 g/kWh i 1998 til 3,9 g/kWh i 2001.

26 For det tredje har den græske regering anført, at der ved gennemførelsen af en mere generel politik og strategi er truffet særlige foranstaltninger for at tilpasse elektricitetsværket til den bedste tilgængelige teknologi. Således bl.a. følgende:

— Mellem 1993 og 2002 er brændselsstoffers maksimale svovlindhold blevet reduceret fra 4% til 3%, hvilket udgør et fald på 25%.

— Anvendelsen af brændselsolie med et svovlindhold på lige under 13% af den i den nationale plan fastsatte grænse har reduceret de særlige svovldioxidemissioner med mere end 5 kg/MWh.

— Mellem 1993 og 2002 er dieseloliens maksimale svovlindhold blevet reduceret fra 0,5% til 0,035%, hvilket udgør et fald på 93%.

— Ved en forøgelse af el-produktionen fra vedvarende energikilder og en reduceret anvendelse af de ældste gasturbiner er andelen af brændselsolie i Kretas energiproduktion faldet med næsten 46%.

— Fra 1999 er der blevet anvendt kemiske tilsætningsstoffer til forbedring af forbrændingen i dampturbineenhederne med henblik på at reducere mængden af »svævestøv« fra disse enheder med ca. 50%.

— Brænderne i fem ud af seks af elektricitetsværkets dampturbineenheder er gradvis blevet udskiftet med nye brændere af typen »dampspredning«, hvoraf to har været i drift siden 2001, andre to siden 2003, og den sidste er ved at blive installeret.

— Der er blevet pålagt nye forpligtelser i forhold til målings- og overvågningskontrol af emissioner, som f.eks. forpligtelsen til at installere dels tre moderne luftkvalitetsmålestationer i den region, hvor elektricitetsværket er beliggende, dels et system til at sprøjte vand ind for at reducere svovldioxiden i den nye gasturbineenhed, og dels et system til måling og registrering af koncentrationerne i de luftforurenende emissioner fra elektricitetsværket.

— I februar 2003 blev det besluttet gradvis efter 2006 at flytte elektricitetsværket til en anden region på Kreta og opføre et fjerde elektricitetsværk på øen, der kan anvende naturgas, med henblik på at sikre, at el-produktionsanlæggene bidrager til den bedst mulige miljøindsats.

27 For det fjerde har den græske regering anført, at det ikke af de for den tilgængelige tal fremgår, at elektricitetsværket er årsagen til en kraftig forurening af miljøet. I øvrigt har regeringen anført, at miljøet i den region, hvor elektricitetsværket er beliggende, er glimrende, og at den beskedne forurening, som findes, ikke udgør nogen fare for folkesundheden.

28 For det femte har den græske regering anført, at DEI's økonomiske situation, som beskrevet af Kommissionen, ikke gør det muligt at drage konklusioner om dette selskabs økonomiske formåen før 2002. DEI, som var et statsligt selskab og først i 2000 blev omdannet til et aktieselskab, har nemlig ikke rådet over de nødvendige midler til at foretage store investeringer. I øvrigt blev dette selskab endog drevet med tab fra 1998 til 2000. Selskabets rentabilitet og økonomiske situation blev først forbedret i 2001. Således kan det ikke med føje hævdes, at DEI var i stand til at dække de omkostninger, som ville være påløbet ved foranstaltninger, som Kommissionen har henvist til, med henblik på at tilpasse elektricitetsværket til den bedste tilgængelige teknologi.

Domstolens bemærkninger

29 Indledningsvis bemærkes, at artikel 13 i direktiv 84/360, på baggrund af teknologiudviklingen og udviklingen i miljøsituationen, pålægger medlemsstaterne

at gennemføre en politik og en strategi med passende foranstaltninger med henblik på gradvis at tilpasse anlæg som elektricitetsværket til den bedste teknologi, der er tilgængelig, under hensyn til forskellige kriterier, herunder navnlig til arten og omfanget af forurenende emissioner fra sådanne anlæg samt til udgifterne forbundet med tilpasning af anlæggene til denne teknologi.

30 Selv om det er rigtigt, således som den græske regering har anført, at det af artikel 13 i direktiv 84/360 fremgår, at medlemsstaterne råder over et vist skøn hvad angår passende foranstaltninger med henblik på at bekæmpe luftforureningen, står det ikke desto mindre fast, at denne bestemmelse forpligter medlemsstaterne til gradvist at gennemføre tilpasningen af de af dette direktiv omfattede anlæg til denne teknologi i takt med teknologiens udvikling.

31 Det bemærkes herved, at emissionsmængden fra et anlæg, som er omfattet af direktiv 84/360, utvivlsomt har betydning for beskaffenheden af de foranstaltninger, der skal træffes. Heraf følger imidlertid ikke — selv om det antages, at de forurenende emissioner ikke når et betydeligt omfang — at en sådan situation gør det muligt for en medlemsstat at undlade at tilpasse dette anlæg til den bedste tilgængelige teknologi. Navnlig i lyset heraf må det undersøges, om Den Hellenske Republik i det foreliggende tilfælde har opfyldt sin forpligtelse i henhold til nævnte direktivs artikel 13.

32 Hvad for det første angår den græske regerings påstand om, at miljøkvaliteten i den region, hvor elektricitetsværket er beliggende, er glimrende og ikke udgør nogen fare for folkesundheden, bemærkes, at en sådan påstand er i strid med indholdet af skrivelsen af 10. juli 2002, der blev afsendt som svar på Kommissionens begrundede udtalelse, hvori nævnte regering erkendte, at der forelå et problem i form af skadelige miljøvirkninger, der skyldtes driften af dette elektricitetsværk.

33 Desuden skal det understreges, at det af artikel 1 i direktiv 84/360 fremgår, at direktivet har til formål at forebygge eller nedbringe luftforurening fra industrianlæg inden for Fællesskabet. I henhold til dette direktivs artikel 2, stk. 1, udgøres luftforurening af menneskets direkte eller indirekte udledning i luften af stoffer eller energi, der resulterer i skadelige virkninger af en sådan art, at de vil kunne bringe menneskets sundhed i fare og skade levende ressourcer og økosystemer.

34 Da det er ubestridt, at svovldioxid- og nitrogenoxidemissionerne er skadelige for menneskets sundhed, levende ressourcer og økosystemer, følger heraf, at den forpligtelse, der påhviler medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at nedbringe emissionerne af begge disse stoffer, modsat det af den græske regering anførte ikke afhænger af den generelle miljøsituation i den region, hvor det omhandlede industrianlæg er beliggende.

35 Hvad for det andet angår den manglende vedtagelse af grænseværdier for emission fra anlæg, såsom elektricitetsværket, skal det fastslås, hvilket den græske regering med rette har påpeget, at artikel 13 i direktiv 84/360 ikke udtrykkeligt pålægger medlemsstaterne at fastholde sådanne værdier.

36 Imidlertid bemærkes, at fastsættelsen af grænseværdier for emission fra anlæg, såsom elektricitetsværket, udgør en yderst nyttig foranstaltning til gennemførelse af en politik eller en strategi som omhandlet i direktiv 13 i direktiv 84/360.

37 Hvad for det tredje angår tallene for de specifikke svovldioxid- og nitrogenoxid-emissioner, som den græske regering har fremført, og som i øvrigt er bestridt af Kommissionen, skal det fastslås, at selv om der reelt tilsyneladende er et mindre fald i emissionerne mellem 1992 og 2001, står det ikke desto mindre fast, at tallene ikke gør det muligt at erkende, om elektricitetsværket er blevet tilpasset til den bedste tilgængelige teknologi. Af disse tal kan alene sluttes, at de af den græske regering trufne foranstaltninger har reduceret nævnte emissioner.

38 Kommissionen påtaler dog ikke, at den græske regering ikke har truffet foranstaltninger til at nedsætte den generelle luftforurening fra elektricitetsværket, men alene, at denne regering ikke har gennemført en politik og strategi med henblik på at tilpasse dette elektricitetsværk til den bedste tilgængelige teknologi.

39 Hvad for det fjerde angår de forskellige foranstaltninger, som den græske regering har påberåbt sig til støtte for, at den har opfyldt sin forpligtelse i henhold til artikel 13 i direktiv 84/360, bemærkes indledningsvis, at reduktionen i det maksimale svovlindhold i den brændsels- og dieselolie, der anvendes af elektricitetsværket, i princippet kan anses for en foranstaltning, hvorved et industrianlæg som elektricitetsværket tilpasses til den bedste tilgængelige teknologi, idet denne mærkbart kan reducere luftforureningsniveauet, der stammer fra et sådant anlæg. Imidlertid forudsætter en sådan konstatering, at svovlindholdet i de brændselsstoffer, der anvendes, svarer til det laveste indhold, der kan fås på markedet.

40 I det foreliggende tilfælde må det dog fastslås — således som Kommissionen på et spørgsmål fra Domstolen har præciseret i et svar, der ikke er blevet anfægtet af den græske regering — at svovlindholdet, navnlig i den brændselsolie, som anvendes af elektricitetsværket, udgør 2,6%, hvilket er mærkbart højere end den brændselsolie med det laveste svovlindhold, der kan fås på markedet, hvori det udgør 0,4%, og i væsentlig grad overstiger svovlindholdet i den brændselsolie, der anvendes af industrianlæggene i Athen-regionen, hvori det udgør 0,7%.

41 Den græske regerings argument om, at artikel 13 i direktiv 84/360 ikke pålægger at anvende brændselsstoffer med det laveste svovlindhold, der kan fås på markedet, eftersom dette ville medføre uforholdsmæssigt store omkostninger for DEI, kan ikke tiltrædes.

42 I det foreliggende tilfælde er det nemlig ubestridt, at anvendelsen af brændselsolie med et svovlindhold på ca. 1% kun har medført en investering på 3 mio. EUR og en stigning i de årlige driftsomkostninger til indkøb af brændselsolie på ca. 6 mio. EUR.

43 I modsætning til det, den græske regering har anført, skal det fastslås, at disse beløb ikke udgør uforholdsmæssigt store omkostninger, hverken i forhold til DEI's økonomiske situation, således som den er beskrevet af parterne i sagen, eller i forhold til den omstændighed, at dette selskab har ca. 6,7 mio. kunder.

44 Det skal tilføjes, at argumentet om, at anvendelsen af en brændselsolie eller en dieselolie med et lavere svovlindhold ikke er begrundet, når henses til miljøkvaliteten i den region, hvor elektricitetsværket er beliggende, ikke kan tiltrædes, eftersom forpligtelsen til at reducere svovldioxid og nitrogenoxidemissionerne ikke forudsætter, at der foreligger nogen særlig miljøforurening, hvilket også fremgår af denne doms præmis 34.

45 Hvad herefter angår oplysningen om, at andelen af brændselsolie i energiproduktionen er reduceret med 46% mellem 1992 og 2002, bemærkes alene, at denne oplysning er alt for generel og ikke gør det muligt at fastslå, om der er konstateret en reduktion af samme størrelsesorden i forhold til elektricitetsværkets emissioner.

46 Hvad angår anvendelsen af kemiske tilsætningsstoffer til forbedring af forbrændingen i dampturbineenhederne bemærkes, at den græske regering selv har erkendt, at denne foranstaltning kun har indflydelse på emissionen af »svævestøv«. Emissionen af dette støv er ikke genstand for denne sag.

47 Hvad angår den gradvise udskiftning af brændere i visse dampturbineenheder må det erkendes, at denne foranstaltning i princippet kan anses for at tilpasse elektricitetsværket til den bedste tilgængelige teknologi. I det foreliggende tilfælde må det dog fastslås, at udskiftningen for størstedelens vedkommende har fundet sted efter, at den i den begrundede udtalelse fastsatte frist på to måneder var udløbet.

48 Hvad endelig angår foranstaltningerne til overvågning af og kontrol med emissionerne bemærkes, at sådanne foranstaltninger ganske vist kan udgøre en tilpasning af elektricitetsværket til den bedste tilgængelige teknologi, men kun hvis de ledsages af andre foranstaltninger, der har en direkte virkning på emissionerne fra det pågældende elektricitetsværk.

49 Sådanne ledsagende foranstaltninger foreligger ikke i det foreliggende tilfælde. Som den græske regering har anført som svar på et spørgsmål fra Domstolen under retsmødet, medfører den kontrol med og de målinger af emissionerne, som danner grundlag for udarbejdelsen af forskellige rapporter til de kompetente nationale myndigheder, nemlig kun en midlertidig reduktion eller suspension af elektricitetsværkets produktion, og dermed af dets emissioner. Under disse omstændigheder kan sådanne foranstaltninger ikke anses for en tilpasning af elektricitetsværket til den bedste tilgængelige teknologi.

50 Dette gælder ligeledes for så vidt angår planen om gradvis at overflytte elektricitetsværket til en anden region på Kreta, idet en sådan foranstaltning alene indebærer, at dette elektricitetsværk gradvis tages ud af drift.

51 Under hensyn til det ovenfor anførte må det fastslås, at de af den græske regering påberåbte foranstaltninger ikke udgør en gennemførelse af en politik eller en strategi med henblik på at tilpasse elektricitetsværket til den bedste teknologi, der er tilgængelig, som omhandlet i artikel 13 i direktiv 84/360.

52 Det skal derfor fastslås, at Den Hellenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i direktiv 84/360, idet den hverken har formuleret en politik eller en strategi med henblik på gradvis at tilpasse dampturbineenhederne og gasturbineenhederne på DEI's elektricitetsværk til den bedste teknologi, der er tilgængelig.

Sagens omkostninger

53 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Hellenske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Den Hellenske Republik har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

1) **Den Hellenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg, idet den hverken har formuleret en politik eller en strategi med henblik på gradvis at tilpasse dampturbineenhederne og gasturbineenhederne på selskabet Dimosia Epicheirisi Ilektrismous (det statslige el-selskab) elektricitetsværk i Linoperamata på øen Kreta til den bedste teknologi, der er tilgængelig.**

2) **Den Hellenske Republik betaler sagens omkostninger.**

Underskrifter